

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

B-dul Primăverii nr. 22, sector 1, București, Tel: 0213143400 int.3000, Email: drparlament@gov.ro

Nr. 6591/2026

03-06-2026

Către: DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 28 mai 2026

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 2/5490
2026 Luna 06 Ziua 08

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, punctele de vedere ale Guvernului referitoare la:

1. Proiectul de Lege pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân (Bp. 616/2025, Plx. 104/2026);

2. Proiectul de Lege privind interzicerea obligării conducătorilor auto din transportul rutier de mărfuri la efectuarea operațiunilor de descărcare a mărfurilor transportate (Bp. 538/2025, Plx. 105/2026);

3. Propunerea legislativă pentru modificarea art. 3 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 46/2022 privind măsurile de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2019/452 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 martie 2019 de stabilire a unui cadru pentru examinarea investițiilor străine directe în Uniune, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996 (Bp. 120/2025 Plx. 185/2025);

4. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii asistenței sociale nr. 292/2011 (Bp. 42/2026, Plx. 334/2026);

5. Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă (Bp. 596/2025, Plx. 142/2026);

6. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice (Bp. 765/2025, Plx. 280/2026);

7. Propunerea legislativă pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 (Bp. 167/2026); Plx 423/2026

8. Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului (Bp. 45/2026, Plx. 354/2026);

9. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art. 470 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal (Bp. 766/2025, Plx. 281/2026);

10. Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023 (Bp. 80/2026, Plx. 371/2026);

11. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea aliniatului (2) al art. 331 din Legea nr. 227/2025 privind Codul fiscal (Bp. 114/2026); Plx 417/2026

12. Proiectul de Lege privind instituirea Zilei Alesului Local (Bp. 30/2026, L. 166/2026);

Plx 382/2026

Totodată, vă transmitem atașat, în copie, punctul de vedere al Guvernului referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal (Bp. 121/2026)*. P1-X 441/2026

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

~~SECRETAR~~ DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului*, inițiată de domnul deputat PSD Ștefan Alexandru Băișanu (**Bp. 45/2026, Plx. 354/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, cu un nou capitol IV¹, cuprinzând articolele 27¹ – 27⁷, în sensul introducerii protecției copilului în mediul digital, prin adoptarea de către stat a unor măsuri legislative și administrative adecvate pentru asigurarea unui nivel ridicat de protecție a copilului în raport cu serviciile societății informaționale, inclusiv platformele de socializare.

II. Observații

1. Menționez faptul că *Legea nr. 272/2004* are caracter de lege cadru în domeniul protecției copilului și este orientată în principal către stabilirea principiilor generale, a drepturilor copilului, a măsurilor de protecție specială și a mecanismelor administrative de intervenție, fără a avea ca scop reglementarea unor domenii tehnice.

Prin dispozițiile inițiativei legislative se creează riscul unor suprapuneri normative, al unor soluții legislative necorelate și ale unor dificultăți majore de aplicare în practică, atât pentru autoritățile competente, cât și pentru părinți și furnizorii de servicii digitale.

Instanța de contencios constituțional a statuat în mod constant că *"principiul legalității implică o obligație pozitivă a legiuitorului de a réglementa prin texte clare și precise. Orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (Decizia Curții Constituționale nr. 447/2019, paragraful 23, cu referire la Decizia Curții Constituționale nr. 189 din 2 martie 2006)"*.

Jurisprudența Curții Constituționale în materie se fundamentează, prin raportare la art. 20 din *Constituție*, pe o consistentă jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului în care sunt dezvoltate aceleași cerințe de calitate a legii, garanție a *principiului legalității*.

De exemplu, prin Hotărârile din 4 mai 2000, 25 ianuarie 2007, 24 mai 2007 și 5 ianuarie 2000, pronunțate în cauzele *Rotaru împotriva României* (paragraful 52), *Susani împotriva României* (paragraful 66), *Drăgotenii și Militaru-Pidhorni împotriva României* (paragraful 34) și *Beyeler împotriva Italiei* (paragraful 109), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut obligativitatea asigurării standardelor de calitate a legii drept garanție a *principiului legalității*, prevăzut de art.7 din *Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale*. Astfel, prin Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în *Cauza Susani împotriva României* (paragraful 66), instanța europeană a reținut că sintagma „*prevăzută de lege*” impune ca măsura incriminată să aibă un temei în dreptul intern, însă vizează, de asemenea, calitatea legii în cauză: aceasta trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale.

S-a reținut, totodată, că, pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului. În plus, a fost statuat faptul că nu poate fi considerată drept „*lege*” decât o normă enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita; apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el trebuie să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă.

De asemenea, prin Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României* (paragraful 52), instanța europeană a reamintit jurisprudența sa conform căreia „prevăzut de lege” înseamnă „nu doar o anume bază legală în dreptul intern, ci și calitatea legii în cauză: astfel, aceasta trebuie să fie accesibilă persoanei și previzibilă”.

Pornind de la aceste considerente, admitând cererea în contencios administrativ și fiscal formulată prin *Decizia nr. 3.827/2022*, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că: <<În condițiile în care o normă juridică nu poate fi calificată ca fiind conformă din punct de vedere calitativ, deoarece nu conține, fără echivoc, ”ceea ce trebuie să îndeplinească un subiect, ceea ce el este îndreptățit să facă sau ceea ce i se recomandă sau este stimulat să îndeplinească”, o astfel de reglementare legală nu respectă normele de tehnică legislativă, determinând apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, iar acel text normativ este contrar prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție”>> .

2. Cu titlu general, pentru ca normele propuse să își atingă scopul preconizat, era necesar ca acestea să prevadă măsuri concrete, clare și previzibile, care să producă efecte juridice concrete. Or, textele¹ inițiativei sunt formulate într-o manieră generală, echivocă, fără a reglementa măsuri clare, prin a căror aplicare să se poată ajunge efectiv la o mai bună protecție a minorilor față de pericolele pe care le poate genera accesul acestora necondițional la mediul online.

În acest context, menționăm că, având în vedere maniera deficitară de redare a textelor, care face dificil de preconizat impactul aplicării acestora cu privire la minorii vizati de demersul legislativ, se poate pune problema afectării *dreptului la viață intimă, familială și privată, a libertății de exprimare și a dreptului la informare*, garantate de art. 26, art. 30 și art. 31 din *Constituție*.

Precizăm că exercițiul unor drepturi și libertăți fundamentale poate fi restrâns doar cu respectarea tuturor condițiilor reglementate de art. 53 din *Constituție*, respectiv: numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. De asemenea, restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică, iar măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în

¹ Avem în vedere, spre exemplu: art. 27¹, art. 27⁵, art. 27⁶, art. 27⁷ alin. (2) și (3).

mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

3. Analizând soluția legislativă propusă pentru modificare, apreciem că aceasta cuprinde dispoziții insuficient conturate, contrare dispozițiilor *Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, care nu sunt de natură să conducă la o stabilitate și eficiență legislativă. Potrivit art. 61 alin. (1) teza 1 din *Legea nr. 24/2000*, modificarea sau completarea unui act normativ este admisă numai dacă nu se afectează concepția generală ori caracterul unitar al acestui act.

În reglementarea actuală, *Legea nr. 272/2004* dispune, prin art. 1 alin. (2) și art. 2 alin. (2), faptul că „*Autoritățile publice, furnizorii privați acreditați, precum și persoanele fizice și persoanele juridice responsabile de protecția copilului sunt obligate să respecte, să promoveze și să garanteze drepturile copilului stabilite prin Constituție și lege, [...] interesul superior al copilului se circumscrie drepturilor copilului la o dezvoltare fizică și morală normală, la echilibru socioafectiv și la viața de familie*”.

Astfel, apreciem că propunerea de introducere a art. 27¹ alin. (1) și (2) încalcă dispozițiile art. 16 din *Legea nr. 24/2000*, întrucât creează un paralelism legislativ, iar jurisprudența Curții Constituționale a statuat că existența unor asemenea paralelisme conduce la încălcarea art. 1 alin. (5) din *Constituția României, republicată*, în componenta sa privind calitatea legii. Mai mult decât atât, art. 2 și art. 6 din actul normativ a cărui completare se propune, reglementează cadrul normativ din perspectiva „*Principiului protecției copilului în mediul digital*”, respectiv prin art. 6 alin. (1) lit. c) și d) din același act normativ, care stabilește că respectarea și garantarea drepturilor copilului se realizează conform *principiului responsabilizării părinților* cu privire la exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părintești și a principiului primordialității responsabilității părinților cu privire la respectarea și garantarea drepturilor copilului.

Art. 27¹ alin. (2) din inițiativa legislativă este, în esență, doar o simplă reformulare a art. 1 alin. (2) din *Legea nr. 272/2004*, care prevede că „*Autoritățile publice, furnizorii privați acreditați, precum și persoanele fizice și persoanele juridice responsabile de protecția copilului sunt obligate să respecte, să promoveze și să garanteze drepturile copilului stabilite prin Constituție și lege, în concordanță cu prevederile Convenției Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului, ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată, cu modificările ulterioare, și ale celorlalte acte internaționale în materie la care România este parte.*”

4. În ceea ce privește art. 27², „definiții”, opinăm că acestea ar fi trebuit cuprinse la art. 4 din *Legea nr. 272/2004*, dispozițiile propuse încălcând, astfel, prevederile art. 13 lit. a) și ale art. 14 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000* și trebuia avut în vedere ca actul normativ propus să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care proiectul trebuia corelat cu prevederile actelor normative de același nivel, iar „*reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ.*”

Pentru claritatea și predictibilitatea normei, ar fi fost necesar să se precizeze ce se are în vedere prin sintagma „*interacțiunea semi-publică*”, utilizată în textul propus la lit. a) a art. 27².

Observația vizează și expresiile: „*mijloace care permit verificarea rezonabilă a identității și a voinței acestuia*” - lit. b) din același articol; „*date excesive sau nejustificate*”, respectiv „*principiul minimizării datelor*” art. 27 alin (2).

Pentru respectarea art. 50 alin. (2)² din *Legea nr. 24/2000*, la lit. c) a acestui articol ar fi trebuit precizat concret actul normativ avut în vedere.

5. Art. 27³ al inițiativei legislative nu ține cont de faptul că alineatul propus este text unic, astfel că, în conformitate cu normele de tehnică legislativă, textul este superfluu și nu justifică organizarea articolului prin alineate. Art. 27³ alin. (2), chiar dacă face trimitere la „*principiul minimizării datelor*”, acest principiu rămâne nedevelopat pe tot parcursul inițiativei legislative și, totodată, nu este menționată modalitatea în care acest principiu va fi aplicat și respectat și care este entitatea responsabilă privind aplicarea și verificarea respectării principiului.

6. Semnalăm faptul că art. 27⁴ este încărcat de echivoc, alin. (1) utilizând termeni neclari care încarcă norma și, totodată, este lipsit de raționament (în ceea ce privește interpretarea termenului „*profilarea copiilor*”).

Alin. (2) al aceluiași articol promovează un text de lege neclar, lipsind clarificările privind locul unde se va interzice afișarea/promovarea conținutului menționat.

7. Pentru claritatea normei preconizate la alin. (2) al art. 27⁵, ar fi fost necesar să se lămurească cum anume conținutul respectiv ar putea fi afișat sau promovat „*către copii*”.

² „Dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare”.

8. Prin completările formulate în inițiativa legislativă se introduc norme care vizează în mod direct furnizorii de servicii digitale, accesul la platforme de socializare, obligații tehnice și organizatorice în sarcina furnizorilor de servicii digitale, precum și un regim sancționator detaliat, dar incert.

Dispozițiile enunțate la articolele 27⁶ și 27⁷ din inițiativa legislativă pot ridica serioase probleme de claritate, previzibilitate și aplicabilitate practică, fiind contrare exigențelor de tehnică legislativă.

Astfel, articolul 27⁶, deși enumeră o serie de autorități implicate în aplicarea și monitorizarea dispozițiilor capitolului propus a fi introdus, nu stabilește în mod concret atribuțiilor fiecăreia dintre acestea. Textul se limitează la o enumerare generică a două instituții și a "*altor autorități competente, potrivit legii*", fără a preciza ce competențe revin fiecărei instituții, în ce constă aplicarea, ce presupune monitorizarea.

Această formulare lipsită de precizie creează confuzie cu privire la responsabilitățile instituționale favorizează suprapunerea de competențe și riscul de pasare a responsabilității între autorități. Simpla mențiune a cooperării cu furnizorii de platforme, unitățile de învățământ și organizațiile neguvernamentale nu este suficientă în lipsa unor mecanisme clare, a unor proceduri definite și a unei delimitări exprese a rolurilor fiecărui actor implicat.

Din același considerent, al necesității reglementării unor norme clare, semnalăm că, în cuprinsul alin. (1) al art. 27⁶, nu au fost precizate în concret ipotezele în care este competentă fiecare dintre autoritățile precizate. În plus, nu este clară forma juridică pe care ar urma să o îmbrace cooperarea dintre aceste autorități și furnizorii de platforme de socializare³, despre care se face vorbire în alin. (2).

În mod similar, articolul 27⁷, referitor la sancțiuni, nu clarifică aspecte esențiale pentru aplicarea unui regim contravențional. Textul stabilește faptele ca fiind contravenții și prevede sancțiuni graduale, însă nu indică în mod expres autoritatea competentă să constate contravenția, să aplice sancțiunea și să urmărească și respectarea măsurilor dispuse.

Apreciem că soluțiile propuse la art. 27⁷ nu îndeplinesc cerințele constituționale privind claritatea și predictibilitatea normelor legale, neputându-se determina concret care sunt faptele care pot atrage răspunderea contravențională a unei persoane, precum și autoritățile competente să constate faptele și să aplice sancțiunile corespunzătoare. De altfel, art. 27⁷

³ Este necesară utilizarea acestei sintagme pentru respectarea art. 37 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000: "În limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni"*.

propune ca element de noutate sancțiuni care sunt deja reglementate de *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, astfel că textului propus nu i se poate da curs.

În absența unei reglementări clare privind competența de constatare și sancționare, dispozițiile referitoare la avertisment, amendă sau sesizarea instanței riscă să rămână inaplicabile sau să fie aplicate neunitar, cu potențial de afectare a drepturilor fundamentale.

Dincolo de aceste aspecte, semnalăm faptul ar fi fost necesară precizarea în concret a autorității competente la care se referă textul lit. a) a alin. (1) al art. 27⁷, observație ce vizează și art. 27⁷ alin. (2).

În ceea ce privește lit. b) a alin. (1) al art. 27⁷, constatăm că, prin aplicarea procentelor respective la salariul minim brut pe economie, se ajunge ca persoanele care obțin venituri salariale să plătească un quantum al amenzii mai mic decât cei care nu realizează astfel de venituri. De asemenea, era necesară prezentarea unor argumente pertinente care să susțină soluția de sancționare diferită a persoanelor, în funcție de natura veniturilor obținute, pentru a nu se ajunge la aprecierea normei ca fiind discriminatorie, contrar art. 16 alin. (1) din *Constituție*.

Cu privire la *principiul egalității în drepturi*, Curtea Constituțională a reținut într-o jurisprudență constantă, începând cu *Decizia Plenului nr. 1/1994*, că acesta „presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Ca urmare, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional”.

Soluția propusă la lit. c) a alin. (1) al art. 27⁷ nu este o sancțiune contravențională, ci reglementează modalitatea în care autoritatea competentă ar trebui să procedeze într-o anumită ipoteză, fiind necesară redarea acesteia într-un alineat separat.

În plus, menționăm că nu este clar despre ce măsuri este vorba în text, fiind necesară indicarea concretă a dispozițiilor legale la care se referă norma.

Observația anterioară privește și alin. (2) și (3) ale art. 27⁷, nefiind clarificat despre ce „măsuri de protecție specială” și „măsuri necesare pentru restrângerea, suspendarea sau condiționarea accesului copilului la servicii digitale” este vorba și care sunt autoritățile competente să le dispună. În plus, nu este clar cum se apreciază că este vorba despre un

„*pericol grav, iminent sau repetat*”, respectiv că accesul copilului la servicii digitale încalcă în mod grav drepturile acestuia.

Atașăm prezentului punct de vedere opinia Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, transmisă cu adresa nr. 6018/26.02.2026.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, Guvernul **nu susține** adoptarea acestei inițiative legislative.

Cu stimă,

Ilie – Gavril BOLOJAN

Domnului deputat Sorin – Mihai GRINDEANU

Președintele Camerei Deputaților

ANSPDCP.REGISTRUL GENERAL.0006018.26-02-2026

ROMÂNIA
AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE SUPRAVEGHERE
A PRELUCRĂRII DATELOR CU CARACTER PERSONAL

ANS
PDCP

Str. Gen. Gheorghe Măgarescu nr. 25-32, Sector 1, Cod poștal 060536, București; Tel: +40.31.865.9211; Fax: +40.31.865.9802; e-mail: ans@anspdc.ro

Stimate Domnule Secretar de Stat,

Adresa Departamentului pentru Relația cu Parlamentul nr. 1726/19.02.2026 referitoare la **propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului** (Bp. 45/2026) a fost înregistrată la Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal sub nr. 5145 din 19.02.2026.

Față de conținutul propunerii de act normativ supus analizei, raportat la dispozițiile Regulamentului (UE) 2016/679 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), formulăm următoarele **observații și propuneri**:

În ceea ce privește **Expunerea de motive** a proiectului sus-menționat subliniem nu numai faptul că aceasta nu respectă structura unui instrument de prezentare, așa cum este prevăzută la art. 30 și 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dar nu conține, în mod sistematizat și clar, motivul emiterii actului normativ ori implicațiile pe care noua reglementare le are asupra reglementărilor în vigoare, măsurile de implementare ori modificările instituționale și funcționale la nivelul entităților ce ar fi implicate în aplicarea noii reglementări.

De asemenea, subliniem că **Expunerea de motive** nu conține nicio justificare a clară și concretă a necesității emiterii actului normativ la care se referă, se întemeiază pe referiri vagi, generale, nefundamentate și necorelate cu alte acte normative care conțin dispoziții speciale referitoare la protecția categoriilor de persoane menționate în proiect și care necesită o protecție suplimentară (minorii ca persoane vulnerabile), iar argumentele prezentate de inițiator în cadrul Instrumentului de motivare și prezentare sunt inconsistente în raport de schimbările preconizate la nivel legislativ.

Referitor la conținutul propunerii de act normativ, subliniem:

Cu privire la **art. 27²** din propunerea de act normativ, subliniem că este necesară utilizarea de noțiuni clar definite, care să fie puse în acord cu cele din chiar actul normativ a cărui completare și modificare se intenționează, precum și cu cele din alte acte normative în vigoare (de ex. în Legea 365/2002 privind comerțul electronic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se regăsește definiția "serviciului societății informaționale" în art. 1 pct. 1, prevedere care ar fi trebuit să fie luată în considerare de inițiator în contextul definirii noțiunii de "platformă de socializare", în **art. 27² lit. a)** din propunerea de act normativ).

În ceea ce privește "furnizorii de platforme de socializare" care ar urma să implementeze "măsurile tehnice și organizatorice adecvate" de verificare a vârstei minorilor, subliniem că acestora le revin obligațiile statuate de Regulamentul (UE) 2016/679, în funcție de calitatea acestora, raportat la prevederile art. 4 pct. 7 și 8, art. 26 și art. 28 din GDPR.

Subliniem, totodată că, în măsura în care entitățile anterior menționate au calitate de operatori, respectiv operatori asociați, acestora le revine și obligația de a respecta și aplica principiile de prelucrare a datelor (minorilor, în contextul propunerii legislative), reglementate prin art. 5 GDPR, printre care și cel potrivit căruia datele trebuie să fie *"prelucrate într-un mod care asigură securitatea adecvată a datelor cu caracter personal, inclusiv protecția împotriva prelucrării neautorizate sau ilegale și împotriva pierderii, a distrugerii sau a deteriorării accidentale, prin luarea de măsuri tehnice sau organizatorice corespunzătoare ("integritate și confidențialitate")*" (art. 5 alin. (1) lit. f) din Regulamentul (UE) 2016/679).

Coroborat cu principiul anterior menționat este **art. 24** din GDPR referitor la **responsabilitatea operatorilor**, care prevede că operatorul pune în aplicare măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru a garanta și a fi în măsură să demonstreze că prelucrarea se efectuează în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679.

În ceea ce privește prevederea din **art. 27^e alin. (1) lit. b)** din propunerea legislativă, subliniem că aceasta contravine dispozițiilor art. 52 din Regulamentul (UE) 2016/679, precum și celor ale art. 55 – 58 din GDPR în care sunt stabilite, în mod expres, competențele și sarcinile Autorității naționale de supraveghere.

Mai mult, subliniem că **art. 27^e alin. (2)** din propunerea legislativă contravine dispozițiilor Regulamentului (UE) 2016/679, raportat la **atribuțiile de monitorizare și control ale Autorității naționale de supraveghere** (și nu de "cooperare") în ceea ce privește prelucrările de date cu caracter personal efectuate de entități precum cele menționate la acest articol din propunere. Prin urmare, propunem eliminarea prevederii.

Cu privire la cea de-a doua solicitare, referitoare la aspecte legate de implicații financiare impuse de aplicarea propunerii legislative, aceasta nu se circumscrie atribuțiilor Autorității Naționale de Supraveghere.

Având în vedere aspectele de mai sus, Autoritatea națională de supraveghere nu susține propunerea de lege supusă analizei instituției noastre.

Cu deosebită considerație,

Ancuța Gleanina OPRE,

PREȘEDINTE

**Domnului Nini SĂPUNARU, Secretar de stat
Departamentul Pentru Relația cu Parlamentul
SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI**

drparlament@gov.ro